

Тетяна ХРИСТУНОВА

Настала осінь у душі
І серце ніби й розігрілось...
... безжально палить
холодним тим теплом усіх навколо...
... вони радіють...
Вітрище гніву наганяє на них сміх...
...залишаюся на самоті на мить –
і ллється дощ,
і кожна крапля змушує здригнутися від
холоду,
що точиться з душі неначе кров,
яка нездатна вже згорнутися...
Мабуть, це просто близиться кінець...